

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 75447-03-25

לפני: כבוד המשנה לנשיא נעם סולברג
כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ
כבוד השופט חאלד כבוב

העותר: יגאל בן עמי

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. השר לביטחון לאומי
3. הממונה על החסיונות

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותר: עו"ד אלעד שרון

בשם המשיבים: עו"ד מיטל בוכמן-שינדל; עו"ד מתניה רוזין

פסק-דין

המשנה לנשיא נעם סולברג:

1. הרקע לעתירה שלפנינו, בהליך פלילי המתנהל נגד העותר החל מחודש דצמבר 2023, אשר במסגרתו הוצאה תעודה בדבר ראיות חסויות, מטעמי אינטרס ציבורי חשוב (ת"פ 7659-12-23). ביום 3.4.2024, הגיש העותר לבית המשפט המחוזי בקשה למתן הוראה בעניין חומרי חקירה, שבה ביקש להורות למדינה להבהיר על איזה מן התנאים הקבועים בסעיף 45(ד)(1)(ד) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות), עונה ניסיונו המקצועי של המשיב 3, הממונה על החסיונות במשרד לביטחון לאומי; ולחלופין, להורות על בטלות תעודת החיסיון, נוכח אי-עמידה בתנאים האמורים. הבקשה נדחתה, משלא הוגשה בהתאם למסגרת הנורמטיבית המתאימה.

2. בהמשך לכך, פנה העותר אל הפרקליטות בטענות שונות הנוגעות להעמדתו לדין, ובכלל זאת, בטענות לגבי ניסיונו המקצועי של הממונה. לאחר חליפת מכתבים שלא הניבה פרי, ושבה הובהר לו כי הפרקליטות איננה הגורם המוסמך לצורך מענה לטענות אלה, פנה העותר ביום 2.7.2024 לממונה על העמדת מידע לציבור במשרד לביטחון לאומי, בבקשה לקבל פרטים על אודות ניסיונו המקצועי של המשיב 3. ביום 12.8.2024 נשלח אל העותר מענה מטעם המשרד לביטחון לאומי, שבו פורט ניסיונו הרלבנטי של המשיב 3, והודגש כי הוא בעל "נסיון מקצועי בתחום המודיעין". המענה לא

סיפק את העותר, שפנה בבקשה נוספת לקבלת הבהרות בעניין ניסיונו המקצועי של המשיב 3. במענה לבקשה מטעם המשרד לביטחון לאומי, נכתב כי לא ניתן לפרט מעבר לאמור במענה. זאת, בהתאם לאמור בסעיף 9(א)(4) לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998, שלפיו רשות ציבורית לא תמסור מידע שאין לגלותו לפי כל דין. בהמשך לכך, הגיש העותר עתירה לגילוי ראיות חסויות לבית המשפט המחוזי, שבגדרה ביקש להורות על בטלות התעודה. בקשה זו – נדחתה אף היא, בהחלטה מיום 8.1.2025.

3. מכאן העתירה שלפנינו, שבה מבקש העותר כי נוציא מלפנינו צו על-תנאי, הקובע כי מינויו של המשיב מס' 3, הממונה על החסיונות, תג"ד (בדימוס), אהוד לוי, עו"ד (להלן: 'הממונה') מבוטל בשל העובדה כי הממונה, אינו מקיים את דרישות החוק והתנאים המפורטים בסעיף 45(ד)(1)(ד) ל[פקודת הראיות], ומינויו בוצע בניגוד לדין והוא בטל". עוד ביקש העותר, כי נורה למשיבים לבוא וליתן טעם "מדוע כתוצאה מקבלת הסעד המבוקש בסעיף (א), לא יוציא בית המשפט הנכבד מלפניו צו הקובע כי 'התעודה בדבר ראיות חסויות' מיום 1.5.2023 [...] החתומה ע"י הממונה מבוטלת, עת הונפקה ע"י הממונה אשר מינויו בוצע בניגוד לדין, ולהורות כי כל הראיות המצויות והמפורטות בתעודת החיסיון, חסיון מבוטל". העותר חוזר, בעיקרו של דבר, על הטענות הנוגעות לאי-עמידתו של המשיב 3 בתנאים האמורים, על כל המשתמע מכך.

4. התבקשה תשובה תמציתית לעניין טענות-סף. בתגובה מטעם המשיבים נטען, כי דין העתירה להידחות על הסף, מחמת אי-מיצוי הליכים. בתוך כך נטען, כי פניות העותר למשרד לביטחון לאומי עסקו בעיקרן בבקשת מידע לגבי ניסיונו המקצועי של המשיב 3, אולם "העותר לא פנה למשרד לביטחון לאומי ולשר העומד בראשו, אשר הוא הגורם המוסמך לפי סעיף 45 (ד) לפקודת הראיות לאצול את הסמכות לממונה על החסיונות, ולא שטח את טענותיו ביחס לכשירות מינויו של הממונה. בהגשת העתירה בהעדר פנייה מוקדמת בעניין זה כנדרש, מבקש העותר לתקוף את מינויו של הממונה מבלי שניתנה לרשות המוסמכת הזדמנות להגיב, לשקול או לבחון את טענותיו". עוד נטען בהקשר זה, כי אמנם בפנייתו המוקדמת לפרקליטות, העלה העותר טענות כלליות גם לגבי תוקף תעודת החיסיון, אולם "הפרקליטות איננה הגוף המוסמך לעניין מינויו של הממונה על החסיונות, ולפיכך, אף הערה זו איננה יכולה לעלות כדי מיצוי הליכים".

5. עוד נטען, כי דין העתירה להידחות על הסף, גם בשל השיהוי שדבק בהגשתה. כך, למרות ש"כתב האישום נגד העותר הוגש כבר בחודש דצמבר 2023, ובמועד זה הועברו אליו חומרי החקירה בעניינו ובהם גם תעודת החיסיון", העותר נמנע מלפנות לבית המשפט "במשך כשנה ושלושה חודשים ממועד הגשת כתב האישום, במשך כחצי שנה מהמועד שבו

תם השיח בין העותר לבין המשרד לביטחון לאומי בעניין בקשותיו לקבלת מידע אודות ניסיונו של הממונה על החסיונות ובמשך כמעט שלושה חודשים לאחר החלטתו של בית המשפט המחוזי בעתירה. כל זאת, בעוד ההליך הפלילי בעניינו מתנהל ועומד כעת לקראת סיום פרשת התביעה. אם כן, התנהלותו של העותר, כמו גם השלכות השיהוי על ההליך הפלילי, מלמדות, כך נטען, כי מתקיימים בעניינו הן יסוד השיהוי הסובייקטיבי, הן יסוד השיהוי האובייקטיבי. זאת, בעוד שאין כל חשש לפגיעה משמעותית בשלטון החוק, כתוצאה מכך שטענות העותר לא יתבררו לגופן.

6. נוכח האמור בתגובה מטעם המשיבים, העותר התבקש להודיע אם הוא עומד על עתירתו. בהודעתו, העלה העותר טענות מטענות שונות כלפי התנהלותה של הפרקליטות, אולם הודיע כי באשר לעמידה על עתירתו, הוא מותיר את ההחלטה לשיקול דעת בית המשפט.

7. משאלה הם פני הדברים, ולאחר שבחנתי את טענות הצדדים, סבורני כי אכן, דין העתירה להידחות על הסף. זאת, הן מחמת אי-מיצוי הליכים כנדרש מול הגורם המוסמך – המשרד לביטחון לאומי – כמפורט בטענות המשיבים; הן מחמת שיהוי, בדגש על השלכות השיהוי על ההליך הפלילי המתנהל בעניינו של העותר. נוכח האמור, ומשהעותר אינו מתנגד בשלב זה לדחיית העתירה – היא נדחית בזאת. בהתחשב בטיב העתירה, ובהשתלשלות העניינים שקדמה לה, מחד גיסא; ובכך שהעותר אינו עומד על עתירתו, מאידך גיסא – העותר ישא בהוצאות על הצד הנמוך, בסך של 2,000 ₪.

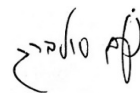
ניתן היום, ט"ז אב תשפ"ה (10 אוגוסט 2025).

חאלד כבוב
שופט

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת

נעם סולברג
משנה לנשיא